

Milí vištučania, drahí farníci,

každoročnou súčasťou pôstneho obdobia je aj príprava na sviatosť zmierenia alebo na dobrú svätú spoveď. Sviatosť pokánia, nazývaná aj svätá spoveď alebo sviatosť zmierenia, odpustenia, obrátenia, je prostriedkom k tomu, aby človeku boli odpustené hriechy. Človek sa ňou obracia k Bohu, vyznáva svoje hriechy a ľutuje ich. Sviatosť pokánia patrí medzi uzdravujúce sviatosti (spolu so sviatosťou pomazania chorých). Veriaci je povinný aspoň raz v roku sa vyspovedať.

Ako sa to uskutočňuje? Človek hriechy vyzná pred kňazom pri individuálnej (ušnej) spovedi, úprimne ich oľutuje a vykoná zadosťučinenie (modlitba, milodar, služba blížnemu, skutok milosrdenstva, odriekanie, tpezlivé prijímanie kríža). Zadosťučinenie je potrebné učiť, lebo svojim hriechom môže človek ublížiť, preto je potrebné škodu napraviť, napríklad vrátiť ukradnutú vec, ospravedlniť sa za urážky a podobne. Človek má napraviť spáchané zlo, ak je to možné. Zadosťučinenie je dôležité, pretože následkom hriechu je trest a vina. Pri svätej spovedi sa odpúšťa celá vina, večný trest a časť časného hriechu. Ťažký trest nás vzdiali od Boha a naruší naše spoločenstvo s ním.

Kňaz udelí veriacemu pri svätej spovedi rozhrešenie, ktoré ho oslobodí od hriechu. Ježiš udelil apoštolom moc odpúšťať hriechy: „Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu zadržíte, budú mu zadržané.“ (Jn 23) Preto aj kňazi majú na základe posvätej vysviacky moc odpúšťať hriechy.

Účinky sviatosti zmierenia sú nasledovné:

Odpustenie hriechov
Odpustenie večného trestu
Uvedenie do stavu Božej milosti – milosť posväcujúca
Zmierenie s Bohom a Cirkvou
Pokoj v duši, a pokojnosť vo svedomí

Predpokladom dobrej svätej spovede je spytovanie svedomia. Aby naše spytovanie svedomia bolo čo najlepšie ponúkame vám rady svätého Maximiliána Kolbeho, kňaza a rehoľníka, ktorý zahynul mučeníckou smrťou v bunkri hladu v koncentračnom tábore v Osvienčime:

Svätý Maximilián v príhovoroch svojim rehoľným bratom v Niepokalanowe narčtol niekoľko pomôcok, ako si dobre spytovať svedomie. Podľa sv. Maximiliána sa má spytovanie svedomia skladať z troch častí: 1. poďakovania Pánu Bohu za milosti (alebo za jednu novo získanú), 2. prosby o osvetlenie mysle a samotného spytovania svedomia, 3. vzbudenia si ľútosti nad hriechmi a predsavzatia k zmene. Spytovanie svedomia nemá byť dlhé. Najdôležitejšia je ľútosť nad hriechmi. Ľútosť závisí od vôle. Aj keď nepociťujeme nijakú citovú ľútosť, žiaľ, ľútosť vôle (dokonalá - z lásky - žiaľ nad tým, že som urazil Boha, ktorý túži bývať v mojej duši) stačí a likviduje dokonca aj ťažké hriechy. Často si ju vzbudzuj, pri návšteve najsvätejšej Sviatosti, pred Svätým prijímaním...

Celé spytovanie svedomia možno zhrnúť do dvoch otázok: či sa snažím rozpoznať svoje talenty a či využívam tie dary a schopnosti, ktoré som dostal od Pána? A nejde tu ani tak o ovocie a efekty, ale o snahu a o moje zaangażovanie. A pretože každý dostal od Pána Boha iné talenty, od každého Pán Boh vyžaduje podľa inej, individuálnej miery. Nasledujúce otázky majú pomôcť upresniť, v akých veciach nerobím

všetko, čo môžem a kde sa moja činnosť nezakladá na láske.

Hriechy voči Bohu

- zanedbávanie modlitby
- zahrňovanie Boha množstvom slov, „nepripustenie ho k slovu“, sústredenie sa na seba
- nezvelebujem, neďakujem, ale stále o čosi prosím
- pýcha: viera v svoju moc a nie v moc Božiu
- nedôvera v Jeho lásku ku mne
- nariekanie na život
- pokladám Pána Boha za nástroj - čiže vedomé páchanie hriechu s vysvetlením: „Vyspovedám sa a všetko bude v poriadku“
- cieleňé pochybovanie o existencii Boha: „dokrmovanie“ pochybností a dobrovoľné zotrúvanie v nich
- zrieknutie sa Pána Boha
- vedomé vyslovovanie Božieho mena v nevhodných situáciách, nekontrolovanie svojho spôsobu hovorenia

Hriechy voči Cirkvi

- kritika Cirkvi bez pocitu spoluzodpovednosti
- odmietnutie oficiálneho učenia Cirkvi (Katechizmus Katolíckej Cirkvi, pápežské učenie)
- opovrhovanie sviatosťami (neúčast', znevažovanie)
- odmietanie pravdy, že zotrúvanie v hriechu oslabuje spoločenstvo
- zavádzanie rozkolov, ničenie jednoty
- prichádzanie na spoločnú modlitbu, Eucharistiu s presvedčením, že „je len Boh a ja“ - bez modlitby za Cirkev
- som súčasťou spoločenstva kresťanov len pri modlitbe, Eucharistii, keď vychádzam, som „normálnym“ človekom iní ma nezaujímajú - život sa predsa točí ďalej
- nedodriavanie pôstu, či skutkov pokánia - pôst je výrazom našej solidárnosti s utrpením Pána Ježiša
- nesvätenie sviatočného dňa
- nezapájanie sa do života (podujatí) Cirkvi, nepodporovanie cirkevných ustanovizní

Hriechy voči blížnym

- nevpúšťanie Boha do priateľstva, do lásky: nezverovanie týchto vzťahov Pánu Bohu
- rezignácia z práce nad vnímaním potrieb iných ľudí
- málo sa modlím za iných
- neďakujem za dobro, nereagujem na zlo
- budujem vzťahy na klamstvách: nedávam seba, len svoju masku
- cudzoložstvo: zabitie osoby v druhom človeku, všímanie si len tela
- pohrdanie: neuznanie dôstojnosti druhého človeka
- ohováranie: kritické hovorenie o druhom človeku, ktoré mu neprináša žiadne dobro

- osočovanie: hovorenie nepravdy o druhom (niekedy) konanie krokov v tom smere
- nenávisť: túžba po zle pre iného
- pomsta: vykonávanie spravodlivosti podľa vlastných predstáv

Hriechy voči sebe

- ľahostajnosť, ľahkovážnosť voči Bohu (hriech voči Bohu a zároveň voči sebe, pretože takto sa odťinám od Zdroja života, stávam sa duchovne mŕtvý)
- egoizmus a egocentrizmus: pozeranie na svet len zo svojho uhla pohľadu
- samozvelebovanie: neustále spievanie hymnov na vlastnú počesť
- snárstvo: uzatváranie sa do sveta vlastných snov

- závišť: závidenie inému čo má, želanie, aby to nemal,
- nepozastavenie sa, neuvažovanie nad svojím životom - život v návykoch - bez modlitby
- nepýtanie sa samého seba na súlad s Božou vôľou – správnosť vlastných rozhodnutí, využívanie voľného času s ohľadom na prijaté záväzky a rozhodnutia
- neakceptovanie (neprijatie) samého seba, hnevnanie sa na Pána Boha, že som, aký som a že môj život je taký, aký je
- vnímanie len svojich chýb, nemodlím sa za to aby mi Duch Svätý odhalil to, čo je vo mne dobré
- nerozvíjanie talentov a nezverovanie Pánu Bohu toho, čo mi prekáža v ich rozvíjaní
- závišť: neteším sa z toho, čo mám a uzatváram sa do seba
- človek sa skladá z tela i duše: nedbalosť o rozvoj svojho tela, o fyzické zdravie (vhodné oblečenie, odpočinok, nebojujem so slabosťami)
- nečistota v rozličných oblastiach môjho života

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Návraty

Nieкто o sebe povie: som ako zbitý pes. Týmto prirovnaním hovorí o nejakej rane alebo nešťastí, ktoré mu spôsobil život. A tak ako zbitý pes nemôže byť užitočným psom, ani človeku zbitému životom sa nežije ľahko.

Ako zbitý pes sa vracia mladší syn do rodičovského domu. Zbitý životom, o ktorom si myslel, že mu patrí, lebo bol mladý a mal peniaze. O tomto Ježišom podobenstve sa hovorí, že je „evanjeliom v evanjeliách“, a vyjadruje sa tým jeho dôležitosť, hodnota, múdrosť, realita a krása. Je v ňom akoby opísaný osud ľudstva a jednotlivých ľudí. Ide o akúsi biografiu sveta a človeka. Sveta stvoreného Bohom, sveta odmietajúceho Boha, sveta trpiaceho a ľutujúceho. Človeka, ktorý sa hriechom vzdľahuje od Boha, človeka, ktorý namiesto šťastia trpí, plače a napokon ľutuje.

Zaujímavé a poučné však je, že Ježiš nekončí podobenstvo objatiami otca s mladším synom a hodovaním, ale venuje priestor aj staršiemu synovi. Dokonca môžeme mať pocit, akoby ho Ježiš postavil do horšieho obrazu v porovnaní s mámiivým a hriešnym bratom. Vidíme, že starší brat sa neraduje z návratu mladšieho brata. Nechce sa zúčastniť na radostnom stolovaní. Dokonca sa mu musí otec prosiť a vysvetľovať mu dôvod veľkej radosti: „lebo tvoj brat bol mŕtvý a ožil, bol stratený, a našiel sa“.

Ježiš doplní podobenstvo aj o postoj staršieho brata, a tým chce poukázať na dve veci. Prvou je rozdiel v добрote srdca medzi ním a otcom. Druhou je búranie predstáv, že môže existovať dobrá nábožnosť bez milosrdného srdca.

Mali by sme sa pýtať: Ktorý z bratov je „patrónom“ nášho života? Kto nám je bližší? Možno sa vidíme v mladšom bratovi a ďakujeme Bohu za to, že nám pomohol vrátiť sa z „chlievov“ sveta. Možno nieкто ešte hľadá odvahu na definitívne rozhodnutie a toto evanjelium by mu malo pomôcť. Nieкто môže aj zneistiť, lebo si myslel, že stačí tzv. pasívne náboženstvo alebo náboženstvo bez milosrdného vzťahu k druhým ľuďom.

Dnešná pôstna nedeľa je o návrate k Otcovi. O návrate tých, ktorí sa od neho vzdialili, ale aj tých, ktorí sú pri ňom, ale nechcú byť pri jeho synoch a dcérach, bratoch a sestrách.

Marián Šuráb

Sväté omše v 4.pôstnom týždni - (C)

11.III. pondelok « Missa tridentina »

17.00 Za farníkov

12.III. utorok

17.00 Za Ľ Jozefa Minárika a rodičov –
nedožítých 90 rokov

13.III. streda

17.00 Za Ľ Rudolfa a Helenu Ochabových

14.III. štvrtok

17.00 Za Božiu milosť a ochranu pre našu vlasť

15.III. piatok

16.15 Krížová cesta

17.00 Za Ľ Milana Dusíka

16.III. sobota

08.00 Za Ľ Máriu Macákovú – 30. deň

Upratovanie kostola č.d. 421-456

17.III. Piata pôstna nedeľa – (C)

08.00 Za Ľ Antona Radakoviča, rodičov a brata
Lektori: Jelínek L., Radakovičová J.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kuric M., Hajičková M.

14.00 Krížová cesta

Liturgický kalendár

11.III. pondelok	sv. Pionius, kňaz a mučeník
12.III. utorok	sv. Teofan, mních
13.III. streda	sv. Leander, biskup
14.III. štvrtok	sv. Matilda
15.III. piatok	sv. Klement Hofbauer, kňaz
16.III. sobota	sv. Lujza de Marillac

Šťastie netrvá večne

„Nič netrvá večne“ hovorí sa. Šťastie sa nedá udržať. Možno ho len jemnými rukami prijať, okúsiť, dotknúť sa ho. Keby som šťastie nepretržite držal v ruke ako sklenený pohár, nebol by som schopný konať. Treba pustiť šťastie z rúk a postaviť vedľa seba, aby som mohol urobiť, čo urobiť mám a na čo mám chuť. Ak budem opäť chcieť, zoberiem šťastie ako drahocenný pohár do rúk a budem ho obdivovať. Kto si ho chce navždy ponechať v dlaniach, tomu zaiste praskne.

Skutočná životná radosť

Kto si chce skutočne užívať život, musí si dokázať aj niečo odrieknuť. Potrebuje askézu, tréning vnútornej slobody. Len ten, kto cíti, že má svoj život pod kontrolou a formuje ho, dokáže sa z neho tešiť. Človek, ktorý je závislý od svojich nárokov a každý si okamžite vyplní, sa nikdy nebude tešiť zo života. Zostane mu len stuchnutý pocit, že žil iba navonok, nie vo svojom vnútri.

Chod' vlastnou cestou

Široká cesta je tá, ktorou kráčajú všetci. Ty si musíš nájsť svoju vlastnú cestu a pozorne ju sledovať. Odvážne sa rozhodnúť ísť touto cestou, aj keby si sa na nej cítil veľmi osamelý. Len na svojej vlastnej ceste budeš rásť a spoznáš pravý život.

Objav svoje poslanie

Musíme objaviť úlohu, ktorá nám bola určená. Rozpoznať svoje poslanie. Nesústredovať sa len na svoje zdravie, ale objaviť úlohu, ktorú máme na tomto svete splniť. Až potom spoznáme zmysel života. Tým sa opäť začala zaoberať logoterapia. Viktor E. Frankl často poukazyval na to, že mnohí ľudia sú práve preto chorí, lebo im chýba zmysel života, nedokážu sa od seba odpútať a zamerať na určitý cieľ. Zmysel, ktorý dávame svojmu životu, nás uzdravuje.

Pozerať sa dopredu

Ježiš je presvedčený, že každý človek má svoju vôľu. Musí ju len dokázať použiť. Kto chce, aby rástla a aby na svojej ceste napredoval, musí chcieť tvrdo a trpezlivo na seba pracovať. Aj Ježišova duchovná terapia sa obracia na vôľu jednotlivca. Ježiš burcuje silu, ktorá sa v každom človeku ukrýva. Neprenecháva chorých pasivite, ale motivuje ich vstať a žiť. Nepozerať sa späť, lež vpred. Nemôžeme síce preskočiť svoju minulosť, ale musíme sa oslobodiť od tlaku vypátrať všetky tajomstvá svojho života a prijať ich. Rozhodujúce je, aby sme sa rozhodli pre život a nemysleli stále iba na dávne zranenia.

Nezabudni na svoje vlastné potreby

Matka sa tak často stotožňuje so svojou úlohou matky, že zabúda na svoje vlastné potreby a potreby svojej ženskosti. Len ak matka upokojuje svoje vlastné potreby, je schopná pochopiť aj svoju dcéru a dať jej to, čo potrebuje. Matka, ktorá pozná svoje potreby, dokáže, ak je to potrebné, zachovať si od nich odstup. O svojich potrebách môže slobodne rozhodovať. Dokáže si ich naplniť, ale aj sa ich

vzdať. Práve táto vnútorná sloboda ju chráni pred pokušením miešať svoje potreby s potrebami svojej dcéry alebo syna.

Sila, ktorej sa zdôverím

Som zodpovedný za svoj život. Nejde o to rezignovane konštatovať, že už nikdy nebudem počuť jediné láskavé slovo svojej matky, ale, zamyslieť sa, kde môžem nájsť, po čom z hĺbky svojej duše túžim. Môžem byť sám sebe matkou. Napriek tomu túžim po materskej láske, ktorej by som sa mohol oddať. Boh pre mňa predstavuje materinský priestor, v ktorom sa cítim bezpečne. Boh v ňom nie je len útechou. V tomto priestore ma Boží obraz a jeho bezhraničná láska oslobodzuje od upriamania sa na ľudskú lásku, ktorej sa mi dostalo málo.

Cesta k otcovi

Aby syn rozvinul vlastnú mužnosť, musí sa identifikovať so svojím otcom. Mal by sa pýtať: Čo ma fascinovalo na mojom otcovi? Ako žil? Ako sa vyrovnal so svojimi zraneniami a sklamaniami? Aké mal schopnosti? Ako formoval svoj život? Bolo by dobré, keby syn mohol byť otcovi vďačný zato, čo mu otec na ich spoločnej ceste dal. Len na tejto ceste syn objaví vlastnú identitu. Objaví prameň vlastnej otcovskej sily, ktorá v ňom prúdi. Objaví chuť byť mužom a otcom, svoju plodnosť a kreativitu. Vtlačí vlastnú stopu do sveta. Stopu života a sily, slobody a lásky.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Inými pohrdal

(Lk 18, 9 - 14)

V niekoľkých vetách môžeme vidieť protiklady pýchy a pokory. Modlitba pyšná a modlitba spásy.

Modlitbu, ktorú často používame aj my a spôsob nám tiež nie je cudzí: Kto je dokonalejší a cnostnejší, ako som ja?

Modlitba colníka má dve chyby. Predovšetkým si je vedomý svojej „svätosti“, a to až príliš. Keď sa modlí, je to len vďaka za to, čo je, no nie prosba za to, čo nemá a čo nie je. Jeho chybou je viera, že je bez chyby. Obdivuje iba sám seba. Vymenuje všetky svoje „dokonalosti“, čo robí, no zabúda na to najhlavnejšie prikázanie lásky k blížnemu. Súdi všetkých a pohŕda nimi. V láske sa môžeme cvičiť, v pýche nie.

Farizejovi celkom chýba vedomie viny a uznanie, že potrebuje vykúpenie. Pýchou vytvoril priepasť medzi sebou a Bohom. Nepochopil, že bez Božej milosti nemôže nič urobiť.

A colník? Hriešna, ale úprimná duša. V chráme trpí komplexom menejcennosti. Vyzná len svoju vinu! Aj colník je vo veľkej priepasti, ktorú vytvoril hriech. Keby neexistovalo Božie milosrdenstvo, potom by situácia človeka, ktorý zhršil, bola slepou uličkou. Milosť, o ktorú prosí, ho robí schopným prosieť o odpustenie a konať dobro.

Ak chceme predstúpiť pred Boha, musíme zostúpiť z podstavca svojho egoizmu a svojej domýšľavej sebaistoty.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Obetovala svoj život

Na rozdiel od Edith Steinovej a Maximiliána Kolbeho je obeť života istej Francúzky celkom neznáma. Reč je o matke Alžbete od Najsvätejšej Sviatosti, narodená r. 1890, ruského pôvodu, menom Kuzmina Karavajevová, francúzskym menom Elisa Rlvetová.

Ako dvadsaťtriročná vstúpila v Lyone do kláštora. Viac ráz za sebou ju zvolili za predstavenú. Po okupácii svojej krajiny Nemcami v r. 1940 prijala do kláštora francúzskych odbojárov. V r. 1944 ju Gestapo zatklo a previedlo do vyšetrovacej väzby. Tam sa ihneď ujala ostatných žien. 1. júla 1944 ju deportovali do ženského koncentračného tábora v Ravensbrücku. Ženy z poľského a švédskeho Červeného kríža, ktoré to prežili, nazvali túto rehoľníčku, ktorej úsmev všetko zjasnil, „dušou Ravensbrücku“.

Na Veľký piatok 30. marca 1945 vybrali v tábore smrti päťsto žien. Medzi nimi bola istá matka, ktorá mala v tábore svoje dieťa. Sestra Alžbeta ju chcela potešiť a pritom si vypočula tieto slová: „Ako mi môžete rozprávať o Bohu, keď moje dieťa tu ostane samo?“ Tých päťsto žien čakalo v jednom baraku.

„Vystúpiť na odvoz!“ Sestra Alžbeta matke ukázala, že má ujsť cez okno. Ona sama šla namiesto nej k nákladniaku. Jej posledné slová k zachránenej boli:

„Idem do neba!“ Na aute s krížikom z dvoch drievok (jej vlastný kríž jej vzali) pozhľadala husto natlačené kandidátky smrti. „Pôjdeme spolu. Pomôžem vám dobre zomrieť.“ Keď odsúdené na smrť odvážali, hlasno sa s touto sestrou modlili ruženec. V pevnej viere v Boha šla matka Alžbeta za druhého človeka na smrť.

Bruno Ferrero „Niekedy stačí jeden slnečný deň“

Rok nad evanjeliom

Obrátenie

Hriešna žena sa pri stretnutí s Ježišom zmenila. Z evanjelia cítime, že sa obrátila. Konverzia má niekde svoj začiatok. Obyčajne je to nejaká kríza, v ktorej zabehaná život zaškripe. Môže to byť náhle vyviaznutie z nebezpečenstva. Môže to byť zrútenie našich plánov, neodolateľné výčitky svedomia alebo stretnutie s dobrotivosťou. Vždy je to však nejaký existenčný zážitok a otras, uprostred ktorého sa nám otvoria oči. Čosi sme si uvedomili a nedá nám to viac pokoj. Ak sa vtedy stretne s Ježišom, sme možno pripravení na jeho slovo.

Ani za Ježišovho života neboli ľudia rovnako disponovaní pre pravdu. Niektorí sa stretli s Ježišom povrchno - napríklad zo zvedavosti. Iní sa s ním stretli hlbšie - z vnútornej duchovnej potreby. Tí odchádzali obohatení - znova sa narodili. Zomreli hriechu a

duchovne ožili. Odchádzali od Ježiša celkom iní, než k nemu prišli. V jeho prítomnosti spoznali do hĺbky svoje srdce. Práve preto sa pri odchode od neho takmer nepoznávali - takí boli premenení. Možno sa pýtali sami seba: Ako sme mohli doteraz tak žiť? Stretnutie s Ježišom bolo pre nich medzníkom - začali opravdivo žiť.

Kto z nás sa dokonale pozná? Kto z nás si rád priznáva chyby? Kto z nás sa považuje za horšieho, než sú iní? Kto vie sklopiť oči? Svedomie nás síce stále usvedčuje, stále narážame na ľudí, ktorí nám dávajú cítiť, že máme chyby - ale ani to nás neprivádza na koreň. Naopak, obyčajne na ľudí zatrpkneme.

Viete, kto ste a akí ste? Viete sa pravdivo ohodnotiť? Sotva. Hovorí sa, že kto chce vedieť o sebe pravdu, nech sa opýta svojho nepriateľa. Čosi na tom je. Obyčajne máme o sebe skreslený obraz. Chceme sa poznať pravdivo? Chceme mať na to silu? Choďme k Ježišovi a postavme sa pred neho. Možno aj my sklopíme zrak. A to bude znamenie, že sme sa nanovo spoznali. Ježiš nám umožní, aby sme sa poznali pravdivo.

Ježišova autorita

Ježiš už Nikodémovi povedal: „Hovoríme o tom, čo poznáme, a svedčíme o tom, čo sme videli... Nik nevystúpil do neba, iba ten, čo zostúpil z neba...“ (Jn 3,11,13). Farizeji však súdili podľa tela: Si z Nazareta, poznáme tvoju rodinu...

Ježiš sa pozná - vie, že prišiel zhora a hore sa vráti. Pozemský život je pre neho prechod s poslaním, je to prechod z nebies do nebies. Celé kresťanstvo spočíva na tomto vedomí, ktoré mal Ježiš sám o sebe a ktoré dosvedčil činmi.

„Kto si ty? Akým právom to robíš?“ opakovali farizeji. Žiadali od Ježiša stále nové dôkazy a osvedčenie. On im nedáva nijaké iné dôkazy, len svoje vlastné svedectvo a činy. Všetko ostatné nezaváži. Ján Krstiteľ síce tiež o ňom svedčil, ale Ježiš nie je odkázaný na svedectvo nijakého človeka: „Ja mám väčšie svedectvo, ako je Jánovo: skutky, ktoré mi dal vykonať Otec. Tieto skutky, ktoré konám, svedčia o mne, že ma poslal Otec. A sám Otec, ktorý ma poslal, vydal o mne svedectvo.“ (Jn 5, 36-37)

„Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách.“ (Jn 8, 12). Budha pred smrťou povedal žiakovi: „Ó, Amanda, náuka a zákony, ktorým som vás učil, budú vám vodcom, keď od vás odídem!“ Ježiš nenechal nijaký spis. Jeho náuka, to je predovšetkým on sám: „Kto mňa miluje, kto chce ísť za mnou, kto trpí prenasledovanie pre moje meno...“

Pravda a svetlo, ktoré prinášali myslitelia a zakladatelia náboženstiev, boli mimo nich. Ježiš povedal, že on sám je pravda a svetlo. A on jediný zostal a zostáva navždy pravdou sveta a jeho svetlom.

Z akej pravdy žijem ja? V akom svetle?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku